

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 5 6 6 - 2 / 2019	
Érkezett: 2019 DEC 06.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	<i>du</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

**alkotmányjogi panasz indítvány
hiánypótlása**

(Hiv.szám.: Mü. 6-7/2017/6.)

indítványozónak

**Tettrekész Magyar Rendőrség
Szakszervezete**
7100 Szekszárd, Augusz I. u. 9-11. 3 em. 306-307.
Adószám: 18864607-1-17

Képv.

Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete

**az Alkotmánybíróság IV/1566-1/2019. sz.
eljárásában**

**TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG
SZAKSZERVEZETE**

Hivatkozási szám: Mü. 6-7/2017/6.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Ügyszám : IV/1566-1/2019.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

alatti lakos **indítványozó**, a panasz alapját képező peres eljárás felperese **nevében és képviselőjében eljárva** az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban : Abtv.) 27. §-a és 55. §-a alapján, a Tisztelt Alkotmánybíróság felhívására határidőben az alábbi

hiánypótlást

egységes szerkezetben a korábban benyújtott alkotmányjogi panasz indítvánnyal

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 512/2018/6. számú ítéletének, a Fővárosi Törvényszék 6.Mf.680.784/2017/3. számon meghozott másodfokú ítéletének, továbbá a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 43.M.354/2017/8. számú elsőfokú ítéletének alaptörvény-ellenességét , és semmisítse meg azokat [REDACTED] az I.r. felperes vonatkozásában, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, azaz indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az alkotmánybíróági eljárás feltételeinek igazolása

1.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az Alkotmánybíróság „alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó nem egy jogszabályt, hanem az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Ezen rendelkezésnek jelen kérelmem megfelel, mivel a panaszom alapját képező ,az ügy érdemében hozott döntések, ítéletek (melyeket alap beadványomhoz M/2. szám alatt csatoltam)– a peres eljárás felperesének – indítványozónak Alaptörvényben biztosított jogait sértik.

2.

Alkotmányjogi panasz indítványunk a határozottság követelményének megfelel, mivel az indítványozó által a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 43.M.354/2017. lajstromszámon indított peres eljárásában keletkezett határozatokról van szó alkotmányjogi panasz indítványunkban és kifejezett kérelmet tartalmaz az I. fokú bíróság, a II. fokú bíróság és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság döntéseinek megsemmisítésére.

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja, hogy „Az Abtv. 52. § (1) bekezdés f) pontja szerint az indítvány - többek között – akkor minősül határozottnak, ha kifejezett kérelmet tartalmaz a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére.”

3.

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Ez nem igényel különösebb magyarázatot, hogy indítványozó, mint I.r. felperes keresete (keresetlevél, keresetpontosítás melyek alap beadványomhoz M/ 3. szám alatt csatolva lettek) valamint a peres eljárás iratanyaga alapján az azt eldöntő bírósági határozatok egyedi ügyben születtek, amely a természetes személy – a peres eljárás felperese, azaz indítványozó - jogát, jogos érdekét érinti és eldönti.

4.

A támadott határozatok meghozatala konkrét peres eljárásban, méghozzá annak I. fokú, II. fokú és felülvizsgálati szakaszában, tehát bírósági eljárásban történtek, mégpedig a fentebb hivatkozott 43.M.354/2017. számon indított perben.

5.

Az alkotmányjogi panaszom határidőben történő benyújtását igazolja, hogy indítványozó képviselője 2019. július 24.. napján vette kézhez a Kúria ítéletét, mely a peres eljárást lezárta. Ezek alapján beadványom megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek.

6.

Az Abtv. 27. § b) pontjával , továbbá a 26. § (1) bekezdés b) és (2) b) pontjával kapcsolatban előadom, hogy a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben, jogorvoslati jogomat kimerítettem, ezt igazolja a Kúria ítélete is, mely leszögezi, „ az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs”.

II.

II. 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.

II.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelme

Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga, az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való joga sérült.

II.2.1. Tényállás

Indítványozó – az alapper I.r. felperese – közalkalmazotti jogviszonyban dolgozott a XVI. kerületi Rendőrkapitányságon a Rendőrkapitányság Hivatalában .

2013. évben a munkáltató A kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) és a garantált bérminimum megállapításáról szóló 390/2012. (XII. 20.) Korm. rendelet 2. § (2) bekezdését figyelmen kívül hagyta indítványozó illetményének meghatározásakor, holott a rendelkezés

kimondta, hogy „...a legalább középfokú iskolai végzettséget, illetve középfokú szakképzettséget igénylő munkakörben foglalkoztatott munkavállaló garantált bérminimuma a teljes munkaidő teljesítése esetén 2013. január 1-jétől havibér alkalmazása esetén 114 000 forint”.

A munkáltató 2013. augusztus 1-jével nem adott semmifajta írásos tájékoztatást arról, hogy felperes illetményében változás történt volna, holott 2013. augusztus 1-jétől „Az egyes törvényeknek a távolléti díj számításával és a közpénzek szabályozásával összefüggő módosításáról szóló 2013. évi CIII. törvény” 1. § (12) bekezdésével módosított Kjt. szabályozás alapján indítványozó garantált illetményének 114.000 forint összegre történő emelésének meg kellett volna történnie.

Mivel indítványozó a munkáltatótól értesítést nem kapott, így garantált illetménye a jogszabály erejénél fogva 114 000 forintra nőtt, a munkáltatói döntésen alapuló illetménye a 2011-ben kiadott értesítés szerinti volt, mivel a munkáltató annak változtatásáról nem határozott, s azt nem közölte indítványozóval.

Indítványozó részére 2014. január 1-jével a munkáltató által kiadott 301-66/16/2014. sz. Előresorolás közalkalmazotti jogviszonyban megnevezésű határozatot, mely a 2014. január 1-je előtti régi és az azt követő új illetményét tartalmazza, melyből látható, hogy 2013-ban a munkáltató nem rendelkezett a garantált bérminimumra történő kiegészítésről. A munkáltató ugyan megállapította a garantált bérminimumra történő kiegészítést 2014-ben, de ezt úgy tette meg, hogy nem vette figyelembe azt, hogy 2013. július 1-jétől is meg kellett volna állapítani a garantált bérminimumra történő kiegészítést, azzal indítványozó illetménye nőtt volna 165 200 forintra, s 2014-ben D12 fizetési fokozatból D13 fizetési fokozatban lépésekor ezen összeghez viszonyítottan lett volna szükséges megállapítania az illetmény emelkedését, azaz 168 100 forintban kellett volna meghatározni az összilletményt. S mivel a munkavállaló munkáltatói döntésen alapuló illetményrésze csak addig csökkenthető, míg az előző évi illetményének összegét nem éri el, így indítványozó illetménye 2015-ben és 2016-ban sem csökkenhetett volna a 168 100 forint összeg alá.

2015. január 1-jétől a munkáltató kiadta indítványozó részére az Értesítés illetményváltozásról közalkalmazotti jogviszonyban megnevezésű 301-66/5/2015.sz. határozatát, majd 2016. január 1-jével a 301-66/125/2016. sz. határozatát, melyeken ugyan szerepel a garantált bérminimumra történő kiegészítés, viszont ez úgy történt meg, hogy a munkáltató a munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt csökkentette nem törődve a törvényi szabályozással.

Megjegyezzük azt is – amit mind a keresetünkben, mind a fellebbezésben, mind a felülvizsgálati kérelmünkben előadtunk, hogy az „Előresorolás közalkalmazotti jogviszonyban”, illetve „Értesítés illetményváltozásról” megnevezésű dokumentumok az egyoldalú jognyilatkozat / egyoldalú kötelezettségvállalás kategóriájába esnek véleményünk szerint, azaz az Mt. szerint azt sem módosíthatja a munkáltató a munkavállaló hátrányára a munkavállaló beleegyezése nélkül, azaz a munkáltatói döntésen alapuló illetményt nem számíthatja be a kormányrendeletek által meghatározott garantált bérminimumba, nem

csökkentheti egyoldalúan, hiszen az Mt. 15-17. §-aiban foglaltakra is figyelemmel kell lennie (mely szakaszok alkalmazását a Kjt. nem zárja ki.)

Indítványozó esetében 2014., illetve 2015. január 1-jétől a munkáltató az Mt. szabályaival ellentétesen úgy módosította a hatályban lévő indítványozói illetményről szóló kivonatokat, hogy ahhoz az Mt. 15. § (4) bekezdése szerinti címzetti hozzájárulást nem kérte, azaz anélkül vonta vissza a korábbi egyoldalú jognyilatkozatában szereplő munkáltatói döntésen alapuló – kötelezettség vállalásnak is minősülő – illetményrésről szóló, írásba foglalt hatályos egyoldalú jognyilatkozatát, hogy a munkavállalóval nem egyeztetett. Így meglátásunk szerint a 2014-től kiadott előresorolásokkor jogszabálysértést követett el a munkáltató, mivel egyoldalúan elvonta a munkáltatói döntésen alapuló illetmény részét az Mt. szabályozásával ellentétesen.

Megjegyezzük azon fontos tény, hogy a módosítás és a felmondás is csak a jövőre szólhat, a már nyújtott teljesítés nem vonható vissza az Mt. szabályozásából kiindulva. Ugyan az Mth. alapján az egyoldalú jognyilatkozatra a közlésekor hatályos rendelkezéseket kell alkalmazni, ettől eltérően az új Mt. 16. §-át az Mt. hatálybalépését megelőzően közölt kötelezettségvállalásra is alkalmazni szükséges. Az Mt-ben szabályozott kötelezettségvállalással kapcsolatban ki kívánunk térni azon tényre is, hogy a kötelezettségvállalás egyoldalú felmondására a munkáltató nem volt jogosult, mivel álláspontunk szerint az Mt. 16. §-ában szabályozott felmondási lehetőség jogszabályi feltételei nem álltak fenn, s ezek fennállását a perben a munkáltató egyszer sem állította.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 43.M.354/2017/8. számú elsőfokú ítéletével indítványozó keresetét elutasította, mely ellen indítványozó nevében fellebbezést nyújtottunk be (mely alap beadványunkhoz M/4. sz. alatt csatolva lett), melyet a Fővárosi Törvényszék 6.Mf.680.784/2017/3. számon meghozott másodfokú ítéletével elutasított és az I. fokú ítéletet helyben hagyta, majd felülvizsgálati kérelem került benyújtásra indítványozó képviseletében (mely alap beadványunkhoz M/5. szám alatt csatolva lett), a felülvizsgálati eljárásban a Kúria Mfv. II. 10. 512/2018/6. számú ítéletével szintén helyben hagyta a II. fokú ítéletet.

Valamennyi bíróság arra hivatkozott, hogy az indítványozónak kiadott munkáltatói határozatok nem kötelezettségvállalások, így nem történt jogszabálysértés a munkáltató részéről. Viszont azt egyik bíróság sem indokolta, hogy mely jogszabályi környezetből következik azon megállapításuk, hogy a perbeni munkáltatói egyoldalú illetményváltozásról szóló közlések, mi okból nem minősülnek kötelezettségvállalásnak, holott a kötelezettségvállalás jogi fogalmi keretein belül értelmezhetőek csak.

II.2.2.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

Jelen esetben az ítéletekben felhívott jogszabályokból – illetve ezáltal az ítéleti indokolásból – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következik indítványozót marasztaló bírói döntés, így a panaszban megjelölt bírósági határozatok – álláspontunk szerint - sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget, amely az ítélet alaptörvényellenességét is eredményezi véleményünk szerint.

Az ítélettel az eljáró I. fokú bíróság (majd ezt helyben hagyva a Tisztelt II. fokú bíróság és a Kúria is) normát képzett, viszont bírósági normaképzés nem juthat el a törvényhozó hatalom elvonásához, a törvényrontó értelmezéshez, vagyis a desuetudóhoz.

Az I. fokú bíróság Legfelsőbb Bíróság EBH 2006. 1544. számú elvi határozatát alapul véve hozta meg határozatát, hivatkozva arra, hogy *“Nincs ugyanis jogszabályi akadálya annak, hogy az alperes a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész összegét csökkentse, azzal a korlátozással, hogy a felperes össz-illetménye nem csökkenhet”* (ítélet 6. oldal utolsó bek.). Egyebekben ezen EBH-ra hivatkozott mind a II. fokú bíróság, mind a Tisztelt Kúria.

Álláspontunk szerint viszont azt teljesen figyelmen kívül hagyták a bíróságok, hogy a határozat meghozatala óta változott 2012-ben a Munka Törvénykönyve, s új rendelkezésekként kerültek be az egyoldalú jognyilatkozatra, kötelezettségvállalásra vonatkozó rendelkezések, azaz 2012. január 1. napját követően az egyoldalúan juttatott összegmegvonásának már korlátai vannak a 2012. évi I. tv. (új Mt.) 16. § (2) bekezdése értelmében, mely a közalkalmazottakra is irányadó.

Az ítélettel az eljáró I. fokú bíróság (majd ezt helyben hagyva a Tisztelt II. fokú bíróság és a Kúria is) normát képzett, viszont bírósági normaképzés nem juthat el a törvényhozó hatalom elvonásához, a törvényrontó értelmezéshez, vagyis a desuetudóhoz, különös tekintettel azokra az esetekre, amikor a törvényrontó jogértelmezés egyben alapjog-korlátozást is eredményez, mint jelen esetben.

Azaz indítványozó összilletménye sem csökkenhetett volna, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság EBH 2006. 1544. számú elvi határozatára, azzal az eltéréssel, hogy az értelmezésnél figyelemmel kell lenni – álláspontunk szerint - a döntés meghozatala után történt új Mt. hatálybaléptetése kapcsán perbeli időszakban hatályos Mt. 15-17. §-aira (mivel ilyen rendelkezések az EBH2006.1544. döntés meghozatalakor még nem voltak hatályban) , melyek következtében egyértelműen nem állítható, hogy a munkáltatói döntésen alapuló illetményt mindenféle korlátozás nélkül átcsoportosíthatja a munkáltató akár a garantált bérminimumra, akár a fizetési fokozatban történő lépésből adódó illetménynövekedésbe, amíg az előző évi illetménye nem csökken indítványozónak.

Elsődleges kereseti kérelmünkben a munkáltatói határozatokra hivatkoztunk, melyek jellegét döntése meghozatalakor az I. fokú bíróság, majd a II. fokú bíróság és a Kúria szintén figyelmen kívül hagyott, holott a becsatolt munkáltatói határozatok (maga alperes is így

nevezi) szövegezése is az egyoldalú jelleget támasztja alá : „Értesítem, hogy...”, „Havi illetményét a következők szerint állapítom meg :”, „Tájékoztatom, hogy ...”.

A határozatokkal kapcsolatban maga az Mt. kommentár is a következő álláspontra helyezkedik – mely saját nézetünket is tükrözi - : „Az utasításon kívül a munkáltató számos egyoldalú individuális jognyilatkozatot tehet. Ezek sorában az egyik leggyakoribb az ún. „határozat” jellegű jognyilatkozat.”

Ezen érvelésünket a II. fokú bíróság elutasította, kifejtve ítélete indokolásában, hogy “Ezt pedig érdemben nem befolyásolja a határozatok „értesítem, hogy...”, „Tájékoztatom ...” megszövegezése sem”.

Álláspontunk szerint a vonatkozó jogszabályi környezetet nem vizsgálva jutott arra a helytelen következtetésre mind az I. fokú, mind a II. fokú bíróság, mind a Kúria, hogy nem egyoldalú jognyilatkozatról, nem kötelezettségvállalásról van szó a munkáltató határozataiban esetében. S ezen következtetését nem indokolta egyik bíróság sem jogszabályi rendelkezésekkel, azaz az Alaptörvényből levezethető indokolási kötelezettségüknek a perben releváns tények körében – egyoldalú jognyilatkozat, kötelezettségvállalás – nem tettek eleget, így sértve indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Azt sem vették figyelembe a bíróságok, hogy a Kjt. 21. § (1) bekezdése nem a felek szokásos értelemben vett szerződéses megállapodásáról szól, hiszen a közalkalmazotti jogviszony egyik oldalán álló állami szervvel a munkavállaló nincs alkupozícióban a munkaszerződés tartalmának kialakításakor, így az illetmény meghatározásakor sem - hiszen a munkáltató is a közsférára vonatkozó szigorú szabályozáshoz van kötve a Kjt. 2. § (1) bekezdésére is figyelemmel a kinevezési okmány megalkotásakor (lásd. pl. bértábla) - , hanem mindössze arról van szó, hogy a kinevezést elfogadja. Ezzel kapcsolatban saját álláspontunkat is tükrözi a Kjt. kommentár következő megállapításaira – melyeket a bíróságok nem vettek figyelembe- , melyek szerint *„A közalkalmazotti jogviszony minden esetben írásbeli kinevezéssel létesül. Főszabályként a közalkalmazotti jogviszony határozatlan időre szóló kinevezéssel és annak elfogadásával jön létre, ha létesítésének általános és különös feltételei adóttak, s nincs kizáró ok [Kjt. 21. § (1)]. A kinevezés egyoldalú jognyilatkozat, de azt a kívánt joghatás érdekében a közalkalmazottnak el kell fogadnia. Kinevezés esetén a felek nincsenek alkupozícióban, hanem a munkáltató a jogszabály keretei között egyoldalúan határozza meg a kinevezés egyes feltételeit.”*

A II. fokú bíróság szerint a kinevezés egy ajánlat, amit felperes elfogadott, viszont arra nem volt figyelemmel egyik bíróság sem, hogy a munkáltatói határozatok nem kinevezések, s nem is kinevezés módosítások (hiszen akkor azt felperesnek ugyanúgy, mint a kinevezést írásban el kellett volna fogadnia) , hanem „Előresorolás közalkalmazotti jogviszonyban”, illetve „Értesítés illetményváltozásról” megnevezésű dokumentumok, melyek tartalmukat tekintve sem arról szólnak, hogy bármilyen köze lett volna az abban foglaltakhoz indítványozónak, azon kívül, hogy átvegye. A munkáltató ezen határozatokat meghozta egyoldalúan, s

indítványozóval közölte azokat, azaz egyoldalúan módosította indítványozó illetményét - persze nem vitatva azt, hogy az új fizetési fokozatba sorolást és annak mértékét törvény szabályozza, így azt meg kellett tenni – a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész egyoldalú csökkentésével.

Mindezek fényében is – álláspontunk szerint – mind a kinevezési okmány, mind az illetmény módosításáról rendelkező munkáltatói határozatok egyoldalú jognyilatkozatnak minősülnek, s mivel az illetményfizetésre vonatkozó pénzügyi részt is tartalmazzák, így azok a kötelezettségvállalás kategóriájába esnek. Mivel a munkáltató mind felperes kinevezési okmányába, mind az illetményváltozásokat közlő határozatában külön részként tüntette fel a garantált illetményt és a munkáltatói döntésen alapuló illetményt, így azok külön-külön tételként számítanak a kötelezettségvállalás szempontjából, melyből következően nem volt lehetősége a munkáltatónak a kötelezettségvállalásban rögzített munkáltatói döntésen alapuló illetményrész összeget csökkenteni az Mt. 15. § (4) bekezdését, valamint 16. § (1) bekezdését figyelembe véve.

Az Mt. kommentár is megállapítja, hogy „A Ptk. 6:591. § (3) bekezdése azt rögzíti, hogy a határozatlan időre szóló rendszeres szolgáltatásra irányuló kötelezettségvállalást a kötelezett bármikor visszavonhatja. Ez utóbbi tényállást az Mt. nem szabályozza, holott a gyakorlatban előfordul, hogy a munkáltató nem egyszeri teljesítésre vállal kötelezettséget (például prémium), hanem valamilyen formájú egyoldalú jognyilatkozata alapján havi rendszerességgel teljesít valamilyen juttatást, például bónuszt stb. Ebben az esetben ugyanis a mára konzekvensnek mondható bírói gyakorlat azt az álláspontot tette magáévá, hogy amennyiben a munkáltató különösebb konkrét feltétel, és időhatározás nélkül teljesít, az egyoldalú jognyilatkozatával vállalt köteleessége utóbb mintegy szerződéses elemmé vált, és ebből következően ezt egyoldalúan nem módosíthatja, illetve nem vonhatja vissza.”

Mindezek alapján – álláspontunk szerint – mind az I. fokú, mind a II. fokú bíróság az Mt. 15-17. §-aival ellentétesen hozta meg döntését.

A II. fokú bíróság megállapította ítélete indokolásában, hogy a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész nem lehet Kjt. szerinti illetménykiegészítés sem, holott – álláspontunk szerint – ez a jogszabálynak nem megfelelő, hiszen a Kjt. lehetővé teszi, hogy a munkáltató a közalkalmazottat a fizetési fokozata alapján járó illetményén felül illetménykiegészítésben részesítse [Kjt. 67. § (1)]. Álláspontunk szerint a perbeni munkáltatói döntésen alapuló illetményrész tartalma szerint az illetménykiegészítés kategóriájába sorolható, figyelemmel arra, hogy ezen illetményrészt a korábbi években a munkáltató a Kollektív szerződésekben szabályozottak alapján állapította meg nagyrészt (illetve korábban pl. Egyes központi költségvetési szervek, valamint a helyi önkormányzatok közalkalmazottait érintő 2004. évi bérpolitikai intézkedésről szóló 239/2004. (VIII. 16.) Korm. rendelet, A belügyminiszter irányítása alatt álló költségvetési szervek köztisztviselői, közalkalmazottai, munkavállalói részére 2004. január 1-jétől a személyi juttatás terhére teljesítendő egyes kifizetésekről szóló 10/2004. (BK 8.) BM utasítás, 4/2005. (BK 1.) BM utasítás, 15/2006. (BK 8.) BM utasítás

rendelkezéseit vette figyelembe), melyből kifolyólag – figyelmen kívül hagyva azon tény, hogy munkáltatói döntésen alapuló illetmény(rész)- t a Kjt. az illetményelemek között nem is nevesít – tartalma szerint a vitatott összeg illetménykiegészítésként értelmezhető, ami viszont nem számítható össze a garantált illetménnyel, így annak kiegészítéseként sem használható fel véleményünk szerint.

Az ügyben eljáró bíróságoknak az ítéleti értelmezése – álláspontunk szerint - az Alaptörvényből nem vezethető le. Ezen túlmenően a bíróságok nyelvi kereteket figyelmen kívül hagyó normaértelmezése oda vezetett, hogy a jogértelmezés az értelmezett jogszabálytól elvált, és a törvényhozás talajára tévedve sérti az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében deklarált és az Alaptörvény államszervezetre vonatkozó rendelkezéseiben testet öltő hatalommegosztás elvét is. Azaz ezen értelmezéssel a bíróság túllépte véleményünk szerint az igazságszolgáltatásra vonatkozó alaptörvényi felhatalmazás kereteit és elvonta a törvényhozói hatalmi ág jogkörét, ami az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésének sérelmét is eredményezte, hiszen tulajdonképpen nem törődve a tényállással, a jogszabályi kógens rendelkezéssel hozta meg döntését.

Jelen alkotmányjogi panaszunkkal a tényállás ismertetése és a jogi értelmezés bemutatása kapcsán arra kívántunk rávilágítani , hogy nem a bírói döntések „negyedfokú elbírálása „ áll panaszunk középpontjában, hanem az, hogy egy adott jogszabály (jelen esetben az Mt. 15-16. §-a és a kötelezettségvállalás jogi fogalma) mely jogalkalmazói értelmezése találkozik az Alaptörvényben elismert jogokban rejlő egyes követelményekkel.

Hivatkozunk a Tisztelt Alkotmánybíróság IV/1002/2016. AB határozatában foglaltakra, melyben kifejtette a Tisztelt Alkotmánybíróság , hogy

„Az Alkotmánybíróság a konkrét döntés és a döntést támadó alkotmányjogi panaszban előadottak értékelése során figyelembe veszi az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjában biztosított vizsgálati jogkörének határait is {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]; 3285/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [38]}. Ennek értelmében az Alkotmánybíróság mindaddig tartózkodik attól, hogy törvényértelmezési és szakjogi kérdésekben állást foglaljon {7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]}, amíg a jogalkalmazói jogértelmezés közvetlenül nem befolyásolja valamely alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]; megerősítve: 3208/2014. (VII. 21.) AB végzés, Indokolás [16]}. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza továbbá, hogy a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések önmagukban nem adhatnak alapot az alkotmányjogi panasznak. Ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]; legutóbb például: 3379/2018. (XII. 5.) AB végzés, Indokolás [12]}. A jogi indokok helyességének vizsgálata főszabály szerint nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza továbbá, hogy „jellemzően akkor vizsgálhatja érdemben a bírói jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt, ha az eljáró bíróság az előtte folyamatban volt, valamely

Alaptörvényben biztosított jog szempontjából releváns ügynek az alaptörvényi érintettségére tekintet nélkül járt el, vagy **az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával**” {3173/2015. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [53]}. Ugyanakkor annak eldöntéséhez, hogy az adott bírói döntés alaptörvény-ellenessége fennáll-e, szükséges megvizsgálni az alapul fekvő tényállást, valamint az alapügy elbírálása szempontjából releváns jogszabályi rendelkezéseket.

Meg kívánjuk jegyezni, hogy sem az I. és II. fokú bíróság, sem a Tisztelt Kúria nem fejtette ki döntésének releváns indokait, vagyis nem tett eleget a bírói indokolással szemben támasztott követelménynek sem az Mt. vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazhatatlansága, sem a kötelezettségvállalás fogalmának alkalmazása kizárásának vonatkozásában. Az eljárt bíróságok döntésük indokairól az Alaptörvényből fakadó indokolt bírói döntéshez való jog követelményének megfelelő módon számot nem adtak álláspontunk szerint, sértve ezzel indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát. A bíróságok panasszal támadott határozatai a fentiekben bemutatottak alapján ügy szempontjából releváns kérdések (Mt. 15-16. §, kötelezettségvállalás) tekintetében nem felelnek meg az Alaptörvénynek.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás alapján panaszunkat bírálja el, s annak adjon helyt.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2019. (augusztus 16.) december 3.

Tettrekész Magyar Rendőrség
Szakszervezete

képviselőjében eljárva

Mellékletek:

Az eredeti panaszindítványunk mellékleteként csatolt M/1-M/6. mellékleteket ismételtelen nem csatoljuk.